

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316010618
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1316010618.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného F. X., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 08.04.2019, sp. zn. 2T/110/2016 na verejnom zasadnutí konanom 08. septembra 2020 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e s a rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 2T/110/2016 z 08.04.2019 vo výroku, ktorým podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný k náhradám škody.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. sa poškodení:

-M. E., Z.. XX.XX.XXXX, K. B. E. XX, B.
-Q. X., X. B., I. XX, B.
-L., I. X. T..Q., M. XX, B.

so svojimi nárokmi na náhradu škody odkazujú na civilný proces.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 08.04.2019 sp.zn. 2T/110/2016 bol obžalovaný F. X. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 15.04.2010 v čase o 13.28 hod. v obci F. pri B., v smere od obce F. viedol po ceste č. XX/XXX osobné motorové vozidlá továrenskej značky A. F., ev. č. BA XXX ZC, kedy porušil povinnosti vodiča uložené ustanovením § 4 ods. X písm. c) zákona o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov č. 8/2009 Z.z. tým, že sa plne nevenoval vedeniu označeného vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, v čoho dôsledku prešiel s vozidlom do protismerného jazdného pruhu a to v čase a mieste, kedy v tomto prechádzala vodička M. E. na motorovom vozidle továrenskej značky V. X., ev. č.: BA XXX NB, následkom čoho došlo k zrážke označených vozidiel, pri ktorej dopravnej nehode poškodená M. E. utrpela otras mozgu ľahkého stupňa, vyklíbenie hlavice pravej stehnovkej kosti s odlomením okraja bedrovej jamky, zlomeninu bočného hrbola horného konca pravej píšťaly s posunom úlomkov, pomliaždenie bázy V, predpriehlavkovej kosti vpravo, zlomeniny základných článkov II. a III. prsta ľavej nohy, pomliaždenie obličiek s kvantitatívne malých krvácaním do moču a zapodbrušnicového priestoru, tržnozmliaždenú ranu pravého kolena, mnohopočetné pomliaždenia a odreniny tváre, horných a dolných končatín a zlomeniny všetkých štyroch dolných hryzákov, ktoré zranenia si vyžadujú priemernú dobu liečenia minimálne 9 mesiacov a pracovnú neschopnosť v trvaní najmenej 8 mesiacov s trvalými zdravotnými následkami.

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 2. rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému výkon uloženého trestu podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2. rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 2 rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody voči poškodenej M. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XX, B. vo výške 17.124 Eur, voči poškodenej spoločnosti Q. poisťovňa, pobočka B., I. XX, B. vo výške 1.370,40 Eur a voči poškodenej spoločnosti L., zdravotná poisťovňa a.s. vo výške 5.511,46 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný F. X., ktorý nebol prítomný pri vyhlásení rozsudku a ktorý mu bol doručený 21.09.2019, v zákonom stanovenej lehote uvedenej v ustanovení § 309 ods. 1 Tr. por., ako osoba oprávnená na podanie odvolania v zmysle § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por. dňa 02.10.2019, ktoré prostredníctvom obhajcu odôvodnil s tým, že odvolanie podáva voči všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia s poukazom na odôvodnenie rozsudku o jeho vine, vzhľadom na výpoveď poškodenej E. a znalecký posudok D.. U., pričom nezrovnalosti, ktoré vyplývajú zo samotnej výpovede poškodenej a nie sú riešené v znaleckom posudku, o ktorom počas pojednávania znalec vyhlásil, že s prihliadnutím na alternatívu, ktorú popísal obžalovaným, považuje výsledky svojich testov na 95% za správne a pripúšťa 5% na to, aby bola prijateľná alternatíva, že nehoda vznikla zavinením inej osoby - konkrétne poškodenej. Má za to, že rozhodnutie súdu by malo mať 100% presvedčenia opretých o dôkazy, pričom v tejto veci samotný znalec konštatoval, že pri počítačovom testovaní možného priebehu nehodového a prednehodového deja ignoroval opakované tvrdenia poškodenej, že veci sa udiali tak rýchlo, že na ne nestačila reagovať, jej reakcie boli nulové. Videla pred sebou niečo veľké biele, odhadla to na P. a došlo k nárazu. Naproti tomu znalec konštatoval, že reagovala, brzdila aj menila smer jazdy. Poukázal na skutočnosti, ktoré uvádzal od začiatku, že registroval motorové vozidlo vychádzajúce z bočnej cesty v križovatke, ktorá bola po pravej strane poškodenej z pohľadu jej smeru pohybu. Práve toto vozidlo jej nedalo prednosť a ona sa mu vyhýbala manévrom do ľava - teda do jeho dráhy cesty, pričom zopakoval, že pripúšťa, že nezvolil najšťastnejšie riešenie presunom na ľavo, ale jeho pohyb do ľavého protismerného pruhu nebol bezdôvodný, reagoval na situáciu pred ním, na situáciu, ktorá vznikla pohybom neznámeho vozidla a poškodenej. Poukázal aj na fakt, že ním riadené vozidlo nebolo ani biele a nemalo ani veľkosť P.u, išlo o štandardné osobné auto. Zo znaleckého posudku D.. U. tiež vyplýva, že nevylučuje jeho tvrdenia, pokiaľ sa skutočnosti, ktoré popísal, udiali v čase cca 3,5 sekundy pred zrážkou, s udalosťami v tomto čase pred zrážkou sa vo svojom posudku vôbec nezaoberal a práve s ohľadom na tieto skutočnosti na pojednávaní znížil korektnosť svojich výsledkov zo 100% na menej. Má za to, že bez reálneho doplnenia dokazovania korektným prepočtom jeho tvrdení znalcom, nie je možné konštatovať jeho 100% zavinenie a práve doplnenie tohto dokazovania súd zamietol - nevykonan. Poukazovať pritom na možnosť doplnenia dokazovania prostredníctvom iného znaleckého posudku, ktorý by dal vyhotoviť, považuje za nesprávne a nezákonné, pretože obžaloba má povinnosť dokazovať jeho vinu a vysporiadať sa s jeho obhajobou a nie, aby on dokazoval, že má pravdu, ak popisuje prednehodový dej ako udalosti, ktoré bez jeho pričinenia vyvolali stíhaný následok. Taktiež má za to, že následky, teda zdravotné poškodenie pani E. spočívajú aj v jej spoluzavinení a to nielen vo vzťahu k vyvolaniu nehodového deja, ale najmä k závažnosti zdravotného poškodenia, pri nehode nebola pripútaná, preto ju nič neudržalo v sedadle a vznikli poranenia, ktoré by pri použití bezpečnostných pásov nevznikli. S poukazom na túto skutočnosť má za to, že obyčajné konštatovanie zranení a ich bodové ohodnotenie nezakladá jeho plnú povinnosť náhrady jej bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ako tiež nie plnej náhrady nákladov ošetrovania a nemocenských dávok. V tomto rozsahu ani nebolo vykonané dokazovanie o miere následkov za nepoužitie bezpečnostných pásov, pričom vzhľadom na fakt, že sám sa necíti v plnom rozsahu zodpovedný za vzniknutú nehodu, pri návrhu svojho oslobodenia ani nežiadal odkázanie poškodenej na civilné konanie vo vzťahu k náhrade škody. S poukazom na uvedené skutočnosti má za to, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, je predčasné, nepreskúmateľné a teda nezákonné, preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na doplnenie dokazovania a opakované rozhodnutie.

V zmysle § 314 Tr. por. bolo podané odvolanie obžalovaného zaslané procesným stranám na prípadné vyjadrenie k nim, čo však ku dňu rozhodovania senátu odvolacieho súdu ani jedna z nich nevyužila.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa za splnenia zákonných podmienok podľa § 293 ods. 5 Tr. por. vykonalo v neprítomnosti obžalovaného F.a X.a a podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. por. aj v neprítomnosti splnomocnencov všetkých upovedomených poškodených, obhajca obžalovaného sa v konečnom návrhu pridržiaval písomných dôvodov odvolania s tým, že zdôraznil, že odvolanie podáva najmä proti nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci, vzhľadom na znalecký posudok, ktorý bol vyhotovený znalcom D.. U. a aj pre nesprávne adhézne konanie, minimálne v tom smere, že obžalovaný nemal byť zaviazaný k náhrade škody poškodenej, nakoľko táto si to čiastočne zavinila sama tým, že nebola pripútaná bezpečnostnými pásmi. Navrhol preto zrušiť prvostupňový rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Dodal, že obžalovaný naďalej býva vo Francúzsku, v súčasnosti je invalidným dôchodcom, nakoľko mal pracovný úraz.

Prokurátor v konečnom návrhu odvolanie obžalovaného navrhol ako nedôvodené zamietnuť s tým, že prvostupňový rozsudok považuje za zákonný a správny.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť podaného odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je len sčasti dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 157 ods. 2 písm. a) Tr. zák. odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania;

Podľa § 138 písm. h) Tr. zák. závažnejší spôsob konania je porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatelovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Podľa § 321 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší aj, ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v

súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného F.a X.a bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj dostatočne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť. Aj pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným kontradiktórnym spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vykonalé dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa dostatočným spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Odvolací súd preto konštatuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný F. X..

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, dopustil sa nedbanlivostného konania, ktorým spôsobil poškodenú M. E. ťažkú ujmu na zdraví porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, teda závažnejším spôsobom konania.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný vo svojom odvolaní len zopakoval obhajobnú argumentáciu použitú v predchádzajúcich štádiách trestného konania, odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Rovnako krajský súd po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že skutkové zistenia boli založené na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený. V tomto smere nepovažoval námietky obžalovaného za opodstatnené.

Prvostupňový súd po podaní obžaloby na obžalovaného F.a X.a 02.08.2016 vydal vo veci trestný rozkaz, ktorým obžalovaného uznal vinným v zmysle podanej obžaloby a odsúdil ho na rovnaké tresty, ako v teraz napadnutom rozsudku. Nakoľko proti tomuto trestnému rozkazu obžalovaný podal v zákonnej lehote podpor, vo veci boli prvostupňovým súdom nariadené viaceré hlavné pojednávania, na ktoré sa obžalovaný nedostavoval a napokon na viacerých hlavných pojednávaniach, za splnenia zákonných

podmienok konaných v neprítomnosti obžalovaného, súd vykonal dokazovanie jednak prečítaním výpovede obžalovaného z prípravného konania a vylúčením poškodenej M. E., znalca z odboru cestnej dopravy D.. T. U., prečítaním znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie - špecializácie traumatológia X.. F.. P. E. C., ako aj oboznámením listinných a dokumentačných materiálov zadokumentovaných v spisovom materiáli.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu bola vina obžalovaného preukázaná na základe všetkých zákonne vykonaných dôkazov, predovšetkým znaleckým dokazovaním, najmä závermi posudku znalca z odboru cestnej dopravy vypracované a aj doplnené znalcom D.. T. U., vzhľadom aj na záznam z dopravnej nehody a aj zápisnicou z nej, náčrtku miesta nehody, plánikom a náčrtok miesta nehody spoločne s fotodokumentáciou, výpoveďou poškodenej M. E.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu práve znaleckým dokazovaním bola preukázaná vina obžalovaného tak, ako ju správne ustálil prvostupňový súd a preto v podrobnostiach odkazuje na správne dôvody napadnutého rozsudku. Odvolací súd analyzujúci priebeh nehodového deja, vychádzajúc z vyjadrení poškodenej a znaleckého posudku D.. U., uvádza, že niet pochyb, že príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovaného F.a X.a, ktorý sa so svojim vozidlom pohyboval v protismernom jazdnom pruhu, navyše rýchlosťou vyššou ako povolenou, znalecky ustálenou na 73,2km/hod., v momente zrážky s vozidlom poškodenej 67km/hod., hoci bola povolená rýchlosť na danom úseku max. 50 km/hod. a v podstate potvrdzoval výpoveď poškodenej, ktorá vypovedala k situácii pred nehodou, že jazdila povolenou rýchlosťou, nič mimoriadne nezaregistrovala v smere svojej jazdy, pričom nepotvrdila obhajobné prednesy obžalovaného rovnako, ako znalec, ktorý ich vyhodnotil, ako málo pravdepodobné. Za tejto situácie, správne postupoval prvostupňový súd, keď nevyhovelo návrhu obhajoby na doplnenie znaleckého dokazovania, pričom svoje rozhodnutie v tomto smere aj dostatočne odôvodnil, pričom odvolací súd dodáva, že obžalovaný bol dostatočne poučený o včasnosti podaných návrhov na vykonanie dôkazov s tým, že neskôr navrhnuté môžu byť súdom odmietnuté. Napokon znalec bol na hlavnom pojednávaní podrobne vypočutý, vyjadril sa aj k alternatíve skutkového priebehu deja uvádzaného obžalovaným, pričom sám znalec uviedol, že aj za predpokladu vykonania PC Crash testu, vzhľadom k alternatíve priebehu deja podľa obžalovaného, jeho výsledky uvedené v znaleckom posudku sú na 95 % správne. Napokon je potrebné poukázať v tejto súvislosti práve na výpoveď poškodenej, ktorá verziu obžalovaného vylúčila. Pokiaľ obžalovaný poukázal na výpoveď poškodenej, keď popisovala jeho auto, ako veľké biele, ktoré sa odrazu zjavilo v protismere, poškodená len uviedla, že sa domnieva, že sa lenalo o P., čo neznamená, že to tvrdila s určitosťou, zvlášť za situácie, že uvedené vozidlo obžalovaného registrovala tesne pred nehodou, ktoré zbadala v protismere, v jej jazdnom pruhu. Vina obžalovaného bola preukázaná práve znaleckým posudkom znalca z odboru doprava cestná, nakoľko na základe všetkých zaistených dôkazov a aj na základe doplneného dokazovania, ktorý zotrval na závere, že z technického hľadiska bolo príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy obžalovaného, nakoľko jazdil v protismernom jazdnom pruhu s vozidlom poškodenej, vzhľadom na zaistené dôkazy a pri simulácii nehodového deja programom PC Crash dospel k technicky možnému priebehu dopravnej nehody, ako ich detailne popísal v napadnutom rozsudku prvostupňový súd.

K odvolacím námietkam obžalovaného o nepresvedčivosti napadnutého rozsudku, vzhľadom aj na výpovede poškodenej, odvolací súd dodáva, že v prejednávanej príhode prvostupňový súd presvedčivo odôvodnil svoje úvahy o vine obžalovaného, ktoré si plne osvojuje aj odvolací súd, bez potreby ich opakovania. Pokiaľ obžalovaný namieta vyjadrenia znalca na hlavnom pojednávaní, resp. čiastočne spochybňuje tvrdenia poškodenej, nešlo o nové obhajobné námietky obžalovaného, s ktorými sa dostatočne vysporiadal už prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí.

Reagujúc na odvolanie obžalovaného odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o samotné právne a skutkové, ako aj odborné úvahy pri znaleckom skúmaní dopravných nehôd znalcov z odboru cestnej dopravy, ide skutočne o zložité dokazovanie a musí konštatovať, že neobstojí obhajoba obžalovaného v zmysle jeho prednesov vo výpovediach, resp. v dôvodoch odvolania tak, ako aj v prejednávanej príhode. Je nesporné, že obžalovaný za uvedených poveternostných podmienok (v čase nehody bolo sucho) a vzhľadom na vzniknutú situáciu mal za predpokladu, že by sa pohyboval povolenou rýchlosťou, teda 50 km/hod., čas 3,4 sekundy na to, aby sa vrátil do svojho jazdného pruhu.

Pokiaľ ide o zranenia poškodenej, v tomto smere bolo taktiež vykonané rozsiahle dokazovanie, tieto boli riadne zadokumentované a aj znalecky potvrdené, ako to podrobne rozviedol prvostupňový súd. Napokon v tomto smere neboli zo strany obžalovaného ani vznesené žiadne odvolacie námietky.

Správne aj podľa odvolacieho súdu bola vina obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností preukázaná práve vyššie uvedenými dôkazmi. Ani odvolací súd, rovnako ako prvostupňový súd, neuveril obhajobným prednesom obžalovaného, ktoré považoval len za účelové, ničím nepodložené argumenty, v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Napokon k uvedenému poukazuje aj na výpoveď poškodenej, ktorá potvrdila snahu brata obžalovaného, aby zmenila svoju výpoveď, za odmenu 5.000Eur, čo odmietla.

Odvolací súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. t. j., že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným, do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Súd I. stupňa správne preto ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a jednoznačne usvedčujú obžalovaného. Odvolací súd sa preto plne stotožňuje s výrokom o vine, ako ho ustálil prvostupňový súd, spolu aj s jeho odôvodnením.

Nepochybil prvostupňový súd ani pri právnom posúdení skutku, ktorý posúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., nakoľko obžalovaný z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a to závažnejším spôsobom konania, t.j. porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Správne vyhodnotil z hľadiska subjektívnej stránky zavinenia konanie obžalovaného v zmysle § 16 písm. a) Tr. zák, ako konanie vo vedomej nedbanlivosti, teda, že obžalovaný vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem, ktorý presný zákon chráni, v danom prípade záujem na ochrane života a zdravia účastníkom cestnej premávky, avšak z primeraných dôvodov, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí.

Odvolací súd, napriek tomu, že obžalovaný výrok o treste nenamietal, pri preskúmaní výrokov o treste napadnutého rozsudku nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uložených trestov a to z pohľadu odvolania obžalovaného. Trest uložený prvostupňovým súdom je trestom zákonným, spravodlivým a nie neprímeraným. Dodáva pritom, že v zmysle § 34 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie,

pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci nezistil ani jednu poľahčujúcu a ani jednu priťažujúcu okolnosť podľa §§ 36, resp. 37 Tr. zák. a ukladal mu trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorý bol uložený v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, keď pri predmetnom prečine zákonodarca umožňuje ukladať trest odňatia slobody od 1 do 5 rokov a v jeho rozpätí bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 rokov. Takto uložený trest odňatia slobody vymeraný v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby vychádza zo zásad ukladania trestov zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. a zahŕňal tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadroval morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá aj prvostupňovým súdom uložený trest.

V súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému trest odňatia slobody podmienene odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov, lebo účel trestu možno dosiahnuť aj bez výkonu trestu odňatia slobody, vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije, ako aj s prihliadnutím na okolnosti tohto konkrétneho prípadu tak, ako je už vyššie uvedené. Napokon aj doba, ktorá uplynula od spáchania uvedeného prečiny v roku 2010, ktorý je nebanlivostným prečinom, neopodstatňuje ukladanie trestu odňatia slobody nepodmieneného, ktorý by sa zjavne už minul účinku.

Napokon obžalovanému bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu dvoch rokov, čo pri rozpätí uvedenom v § 61 ods. 2 Tr. zák. - 1 až 10 rokov, je v dolnej tretine takto upraveného rozpätia, ktorý trest je na dovŕšenie nápravy obžalovaného, a ktorý dostatočne zohľadnil okresný súd v napadnutom rozsudku a to aj z pohľadu dlhšej doby, ktorá uplynula od spáchania skutku.

Podľa § 46 ods. 1 Tr. por. poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Poškodený má právo sa kedykoľvek v priebehu trestného konania informovať o stave trestného konania. Informáciu poskytne orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorý vo veci koná; na tento účel sa poškodenému poskytnú potrebné kontaktné údaje. Informácia o stave konania sa neposkytne, ak by poskytnutím takej informácie mohol byť zmarený účel trestného konania.

Podľa § 46 ods. 2 Tr. por. poškodený je povinný najneskoršie na začiatku prvého výsluchu uviesť adresu, na ktorú sa mu majú písomnosti doručovať vrátane písomností určených do vlastných rúk, ako aj spôsob doručovania s tým, že ak túto adresu alebo spôsob doručovania zmení, musí takú skutočnosť bez meškania oznámiť príslušnému orgánu; o doručovaní a následkoch s tým spojených orgán činný v trestnom konaní poškodeného poučí.

Podľa § 46 ods. 3 Tr. por. poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku

uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Podľa § 46 ods. 4 Tr. por. návrh podľa odseku 3 nemožno podať, ak bolo o nároku už rozhodnuté v civilnom procese alebo inom príslušnom konaní.

Podľa § 256 ods. 2 Tr. por. poškodeného, ktorý si uplatňuje nárok na náhradu škody, súd vyzve, aby sa vyjadril, či navrhuje, aby sa obžalovanému uložila povinnosť na náhradu škody a v akom rozsahu. Ak sa poškodený alebo jeho splnomocnenec nedostavil na hlavné pojednávanie a jeho návrh je už zaznamenaný v spise, predseda senátu tento návrh prečíta.

Adhézne konanie je nárokové konanie a takýto nárok musí byť aj riadne a včas uplatnený v súlade so zákonom.

Podľa § 329 ods. 1 Tr. por. ak zruší odvolací súd napadnutý rozsudok len vo výroku o náhrade škody a ak nerozhodne sám vo veci rozsudkom, odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Odvolací súd na základe odvolania obžalovaného ohľadne nesprávnosti zaviazania obžalovaného k náhrade škody, preskúmaním veci zistil, že v tomto smere bolo odvolanie obžalovaného dôvodné. Obžalovaný bol prvostupňovým rozsudkom zaviazaný podľa § 287 ods. 1 Tr. por. k náhrade škody poškodenej M. E., vo výške 17.124,- Eur, poškodenej spoločnosti Q. poisťovňa, pobočka B., vo výške 1.370,40 Eur a poškodenej spoločnosti L., zdravotná poisťovňa a.s. vo výške 5.511,46 Eur. Všetci traja poškodení si riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody, ešte v prípravnom konaní, teda najneskoršie do skončenia vyšetrovania, teda v súlade s § 46 ods. 3 Tr. por. a aj na hlavnom pojednávaní, keď poškodená M. E. uplatnila škodu vo výške 17.124 €, s poukazom aj na znalecký posudok, Zdravotná poisťovňa L., nárok na náhradu škody vo výške 5.511,46 € a Q. poisťovňa nárok na náhradu škody vo výške 1.370,40 €, pričom tieto svoje návrhy aj riadne zdokladovali.

Odvolací súd sa stotožnil s odvolaním obžalovaného, že rozsah následkov zranení, ktoré poškodená utrpela z hľadiska náhrady škody môže ovplyvňovať preukázaná skutočnosť, že poškodená M. E. tým, že počas jazdy pred nehodou nebola pripútaná bezpečnostným pásom, ako aj sama priznala vo svojej výpovedi, môže mať vplyv na rozsah a výšku príslušných náhrad škody, resp. možná jej spoluzodpovednosť v zmysle Občianskeho zákonníka a preto ohľadne odškodnenia všetkých poškodených nebolo dostatok dôkazov na rozhodnutie o nimi uplatnených nárokoch. Nakoľko v tomto smere bude potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, v akom smere uvedené porušenie predpisov zo strany poškodenej mohlo mať vplyv na jej zranenia, ich rozsah, celkovú dĺžku práceneschopnosti a bodové ohodnotenie zranení, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, senát odvolacieho súdu odkázal všetkých troch poškodených na civilný proces, v súlade s § 288 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 329 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na základe vyššie uvedených zistení, úvah a záverov z nich vyplývajúcich rozhodol tak, že zrušil napadnutý rozsudok len vo výroku o náhrade škody a rozhodol tak, ako vyplýva z výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.